

അല്ലാഹുവിന്റെ വിശ്വേഷണങ്ങൾ

ഇതുസംബന്ധിയായി അൽപം വിശദീകരണം ആവശ്യമാണ്. ഒരു പരിഷ്കരണവാദി എഴുതുന്നതു കാണുക: “അല്ലാഹുവിന്റെ ഭാത്ത് (സത്ത), സ്വിഹാത്ത് (വിശ്വേഷണങ്ങൾ), അഹ്മാത് (പ്രവർത്തനങ്ങൾ) എന്നിവയിൽ പകുചേർക്കുക. ഇപ്രകാരമാണ് മറ്റു ചില പണ്ഡിതന്മാർ ശിർക്കിനെ നിർവ്വചിച്ചത്. ലോകത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ വെച്ചു, വിവിധ ഭാഷകളിൽ, വിവിധ സമയത്തും ഒരേ സമയത്തും കോടിക്കണക്കിന് മനുഷ്യരാർ വിളിക്കുന്ന വിളിക്കേർക്കുവാനുള്ള കഴിവ്, വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ വെച്ച് നടക്കുന്ന സംഭവങ്ങൾ ഒരേ സമയത്ത് കാണുവാനുള്ള കഴിവ് എന്നിവ ഒരു വ്യക്തിക്ക് അല്ലാഹു നൽകിയിട്ടുണ്ടെന്ന് വിശ്വസിച്ചാൽ അത് അല്ലാഹുവിന്റെ സിഹാത്തിൽ പകുചേർക്കലാണ്.”

എന്നൊരു അതിശയോകതിയാണിത്. അല്ലാഹു ഓരാൾക്ക് ഇങ്ങനെ കഴിവു നൽകുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നത് എങ്ങനെന്നയാണ് അവൻ്റെ വിശ്വേഷണങ്ങളിൽ പകുചേർക്കലാവുക? ലോകത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തു വെച്ച്, ഒരു ഭാഷയിൽ ഒരു സമയത്ത്, ഒരു ആവശ്യത്തിൽ, ഒരു മനുഷ്യൻ വിളിക്കുന്ന വിളി കേൾക്കാനുള്ള കഴിവ്, ഒരു ഭാഗത്തു വെച്ച് നടക്കുന്ന ഒരു സംഭവം കാണുവാനുള്ള കഴിവ് ഒരു വ്യക്തിക്ക് അല്ലാഹു നൽകുമെന്ന് വിശ്വസിച്ചാൽ അത് അല്ലാഹുവിന്റെ വിശ്വേഷണങ്ങളിൽ പകുചേർക്കലാണെന്നു പറയാമോ?

‘ഇല്ല’ എന്നായിരിക്കും മേൽ അതിശയോകതി എഴുതിയവരുടെ മറുപടി. എങ്കിൽ ഒരു സമയത്ത് ഒരുക്കാരും മാത്രം അറിയാനോ ഓരാളുടെ വിളിമാത്രം കേൾക്കാനോ ഓരാൾക്ക് സ്വയം കഴിവുണ്ടു വിശ്വസിക്കുന്നത് ശിർക്കാകുമെന്നതാണ് വന്നതു. എന്നാൽ അതു കേൾക്കാനുള്ള സ്വയംപര്യാപ്തത ആ വ്യക്തിക്കുന്നു വിശ്വസിക്കാതെ കോടിക്കണക്കിന് വിളികൾ, സംഭവങ്ങൾ അയാൾ ഒരേ സമയം കേൾക്കുമെന്നോ അറിയുമെന്നോ വിശ്വസിച്ചാൽ അത് അല്ലാഹുവിന്റെ വിശ്വേഷണങ്ങളിൽ പകുചേർക്കലാകുന്നില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ വിശ്വേഷണങ്ങൾ ഓരോനും സ്വയംപര്യാപ്തത (സമർപ്പിതത്) യിലധിഷ്ഠിതമാണ്. ഈ മാനദണ്ഡം മനുസരിച്ചാണ് സിഹാത്തുകൾ അളക്കപ്പെടുന്നത്. എത്ര വിശ്വേഷണത്തിന് ഈ മാനദണ്ഡം നിങ്ങൾ ചാർത്തിക്കാടുക്കുന്നുവോ അപ്പോൾ നിങ്ങൾ ശിർക്കാൾ ചെയ്യുന്നത്. ഈ മാനദണ്ഡമില്ലാതെ അല്ലാഹുവിന്റെ വിശ്വേഷണം ബാഹ്യമായി സൃഷ്ടിയിൽ ആരോപിച്ചാൽ അത് ശിർക്കാവുകയില്ല. ഈകാരും വ്യക്തമാകാൻ അല്ലാഹുവിന്റെ വിശ്വേഷണങ്ങളിൽ താഴെ പറയുന്നവ ശ്രദ്ധിക്കുക:

“നിങ്ങളുടെ വിശ്വാസം അല്ലാഹു വ്യമാവിലാക്കുകകയില്ല. മനുഷ്യരോട് കൂപയുള്ളവനും (രളപ്പ്) കരുണാമയനും (രഹിം) മാണ് അല്ലാഹു” (ബുർആൻ, അൽബബറി: 143).

അല്ലാഹുവിനെ റളപ്പ്, രഹിം എന്നിങ്ങനെ ഈ സുകതത്തിൽ വിശ്വേഷിപ്പിക്കുന്നു. ഇതേ വിശ്വേഷണം തന്നെ അല്ലാഹു നബി (സ) ക്കും നൽകിയതായി വുർആനിൽ കാണാം.

“നിശ്വയം, നിങ്ങൾക്കിതാ നിങ്ങളിൽ നിന്നു തന്നെയുള്ള ഒരു ദുതൻ വന്നിൽക്കുന്നു.

നിങ്ങൾ കഷ്ടപ്പെടുന്നത് സഹിക്കാൻ കഴിയാത്തവരും, നിങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ അതീവ താൽപര്യമുള്ളവരും, സത്യവിശാസികളോട് അത്യന്തം കൂപയുള്ളവരും (രഖപദ) കരുണാമയനു(റഹിം)മാണവർ” (9:128).

നബി (സ) സത്യവിശാസികളോട് കൂപയുള്ളവരും കരുണാമയനു (രഖപദ, റഹിം) മാണന്ന് ഈ ആയത്ത് വ്യക്തമാക്കുന്നു.

ഈ വുർആൻ വാക്യങ്ങൾ കാണുക:

- “നുരുനിപ്പോയ എല്ലുകൾക്ക് വീണ്ടും ജീവൻ പകരുന്നവൻ ആരാൻ? തങ്ങൾ പ്രസ്താവിക്കുക: ആദ്യതവണ അതിനെ ഉണ്ടാക്കിയവൻ തന്നയാൻ”(യാസീൻ78, 79).

ജീവൻ നൽകുന്നവൻ (മുഹർ�ی) എന്ന വിശേഷണം അല്ലാഹുവിനുള്ളതാണന്ന് ഈ ദേവ്യക്തമാക്കുന്നു.

- “താൻ രോഗിയായാൽ അവൻ(അല്ലാഹു)എനിക്ക് ശിഹ നൽകുന്നു”(അദ്ദൂഅറാഅം 40).

രോഗം ശിഹയാക്കുന്നവൻ(ശാഫി)എന്ന വിശേഷണം അല്ലാഹുവിനുണ്ടെന്ന് ഈ സുക്തം പറയുന്നു.

- “അദ്യശ്രദ്ധാജ്ഞാജ്ഞയും ദ്വശ്രദ്ധാജ്ഞയും അറിയുന്നവൻ, വലിയവൻ, ഉന്നതൻ”(അർറാഅം 9).

അല്ലാഹുവിന് അദ്യശ്രദ്ധാജ്ഞാനമുള്ളവൻ എന്ന വിശേഷണമുന്നേൻ ഈ ദേവ്യിടെ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. ഈ ഇതിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായ ഒരു വുർആൻ സുക്തം ശ്രദ്ധിക്കുക:

“നിങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവികൾ നിന്നുള്ള ദ്വശ്രദ്ധാനവുമായാണ് താൻ വന്നിൽക്കുന്നത്. താൻ നിങ്ങൾക്ക് മണ്ണിൽ നിന്ന് ഒരു പക്ഷിയുടെ രൂപം സൃഷ്ടിച്ചുതരാം. താൻ അതിൽ (ആത്മാവിനെ) ഉത്തും. അപ്പോൾ, അല്ലാഹുവിന്റെ അനുവാദപ്രകാരം ഒരു പക്ഷിയായി അത് പറന്നു പോകും. അല്ലാഹുവിന്റെ അനുമതിയോടെ വെള്ളപ്പാണ്ട്, അനധികാരിയായ ഏനിവ താൻ സുവബ്ലേഖനത്താം. മരണപ്പെട്ടവരെ താൻ ജീവിപ്പിക്കാം. നിങ്ങൾ ഭക്ഷിക്കുന്നതും വീട്ടിൽ സുക്ഷിച്ചു വെക്കുന്നതുമായ വസ്തുക്കൾ താൻ നിങ്ങൾക്ക് പറഞ്ഞതുതരാം. നിങ്ങൾ വിശാസികളാണെങ്കിൽ ഈയിൽ നിങ്ങൾക്ക് ദ്വശ്രദ്ധാന്തങ്ങളുണ്ട്” (ആലൂഇംറാൻ, 49).

മൺകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ഒരു പക്ഷി ശിൽപ്പത്തിൽ ആത്മാവിനെ ഉള്ളതൽ, മരഞ്ഞ അഡി പറയൽ എനിവ താൻ ചെയ്യുമെന്നാണ് ഈസാ (അ) അവകാശപ്പെടുന്നത്. ഈ പ്രവൃത്തികൾ അല്ലാഹുവിന്റെ വിശേഷണങ്ങളായി വുർആൻ പരിചയപ്പെട്ടു തതിയതാണ്ടോ.

“അല്ലാഹുവിന്റെ അനുമതിയോടെ വെള്ളപ്പാണ്ട്, അനധികാരിയായ ഏനിവ താൻ സുവബ്ലേഖനത്താം.”

രോഗം സുവബ്ലേഖനവൻ (ശാഫി) എന്ന വിശേഷണം അല്ലാഹുവിനാണെങ്കിലും ഈ ദേവ്യിടെ ആ കഴിവ് ഈസാ നബി (അ) അവകാശപ്പെടുന്നു.

“അല്ലാഹു ഇഷ്ടിക്കുന്നവർക്ക് പെണ്ണകുട്ടികളെയും അവൻ ഇഷ്ടിക്കുന്നവർക്ക്

ആണർകുട്ടികളെയും നൽകും” (അബ്ദുറാ 49).

ആണായാലും പെണ്ണായാലും സന്താനങ്ങളെ നൽകുന്നവൻ അല്ലാഹുവാണെന്ന് പ്രസ്‌തുത സുക്തതം വ്യക്തമാക്കുന്നു.

“നിശയം, ലക്ഷണമാരെത്താരു കുഞ്ഞിനെ നിനക്കു നൽകാൻ നിന്റെ രഖിനാൽ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടവനാകുന്നു എന്ന്” (മർയാദ 19).

ഈ സുക്തത്തിൽ മർയാദിന് ആണർകുട്ടിയെ നൽകുമെന്ന് അവകാശപ്പെടുന്നത് അല്ലാഹുവിന്റെ സുഷ്ടിയായ ജീവ്രീൽ (അ) ആണ്. സന്താനങ്ങളെ നൽകുന്നവൻ എന്ന അല്ലാഹുവിന്റെ വിശേഷണം ഇവിടെ ജീവ്രീൽ (അ) അവകാശപ്പെടുന്നതായി വുർആൻ പറയുന്നു.

“നിശ്ചിത സമയത്ത് ശരീരത്തെ മരിപ്പിക്കുന്നത് അല്ലാഹുവാകുന്നു” (അബ്ദുമർ 42).

മരിപ്പിക്കുന്നവൻ അല്ലാഹുവാണെന്ന് മെൽസുക്തതം പറയുന്നോൾ മറ്റാരു സ്ഥലത്ത് ഇപ്രകാരം കാണാം. “എ വിഭാഗം ജനങ്ങളെ മലകുകൾ മരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു” (നിസാഅർ, 97).

ഇവിടെ മരിപ്പിക്കുന്നവൻ എന്ന വിശേഷണം മലകുകൾക്കാണ് നൽകിയിരിക്കുന്നത്. ഇപ്രകാരം എത്രയോ ഉദാഹരണങ്ങൾ വുർആനിൽ കാണാവുന്നതാണ്.

കൃപ കാണിക്കുന്നവൻ, കരുണ ചെയ്യുന്നവൻ, മരിപ്പിക്കുന്നവൻ, ഓഹം സുവപ്പെടുത്തുന്നവൻ, അദ്യശ്രമരിയുന്നവൻ, ആത്മാവിനെ ഉണ്ടുന്നവൻ, സന്താനങ്ങളെ നൽകുന്നവൻ തുടങ്ങിയ അല്ലാഹുവിന്റെ വിശേഷണങ്ങളിൽ പലതും അല്ലാഹു തന്നെ സുഷ്ടികൾക്ക് അനുവദിച്ചു കൊടുത്തതായാണ് മെൽ സുക്തങ്ങളിൽ വ്യക്തമാകുന്നത്.

ലോകത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്ന്, വിവിധ ഭാഷകളിൽ കോടിക്കണക്കിന് ആളുകൾ പിളിച്ചാൽ കേൾക്കുക, ലോകത്തെങ്ങും നടക്കുന്ന സംഭവങ്ങൾ അനിയുക എന്നിവയേക്കാൾ എത്രയോ ഗാരബതരമായ വിശേഷണങ്ങളാണിവ. ഈ ശിർക്കാ കുമോ? ആകുമായിരുന്നു; സുഷ്ടികൾക്ക് അല്ലാഹു അനുവദിച്ചുകൊടുത്ത വിശേഷണങ്ങളിൽ സമദിയൂത് (സ്വയംപര്യാപ്തത) കൂടി ആരോപിച്ചിരുന്നുകിൽ. അതില്ലാത്ത സാഹചര്യത്തിൽ ഈ വിശേഷണങ്ങൾ സുഷ്ടികൾക്ക് ഉണ്ടെന്നു വിശ്വസിച്ചാൽ ശിർക്കാവുകയില്ലെന്ന് പറിപ്പിക്കുക കൂടിയാണ് വുർആൻ ചെയ്യുന്നത്.

അല്ലാഹുവിന്റെ വിശേഷണങ്ങൾ ബാഹ്യമായി സുഷ്ടികൾക്ക് നൽകിയാൽ ശിർക്ക് സംഭവിക്കുകയില്ലെന്നും അല്ലാഹുവിന്റെതിന് തുല്യമായ രൂപത്തിൽ (സ്വയംപര്യാപ്തത യോടുകൂടി) സുഷ്ടികളിൽ അത് ആരോപിക്കുന്നോഴാണ് ശിർക്ക് വരികയെന്നതും നാം മനസ്സിലാക്കുക. ഇപ്രകാരം പിളിക്കുന്ന കോടിക്കണക്കിന് പിളികൾ കേൾക്കാൻ മുഖ്യജിസത്ത് കൊണ്ടോ കൊമത്ത് കൊണ്ടോ കഴിയില്ല എന്നാണ് വാദമെങ്കിൽ പിളിക്കുന്ന വ്യക്തികൾ സഹായം ലഭിച്ചില്ലെന്നോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജോലി വ്യൂദാവിലായെന്നോ വരാം. അല്ലാതെ അയാൾ മുശ്രിക്കാവുകയോ ആ വിളി ശിർക്കാവുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. കാരണം അല്ലാഹുവിന്റെ ഭാതിലോ സിഹാത്തിലോ അഫ്അരുലിലോ ഇയാൾ പകുചേർ കുന്നില്ല.

തൗഹീം, ശിർക്ക്

സുന്നത്ത് ജമാഅത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനഗിലയാണ് തൗഹീം. അല്ലാഹുവിന്റെ ഏകത്വം ഇരുനുറിലധികം പ്രാവശ്യം വുർആൻ ഉദ്ദേശ്യാഷിക്കുന്നു. തൗഹീംഭിന്റെ പ്രാധാന്യമാണ് ഇത് വ്യക്തമാക്കുന്നത്. ബഹുദൈവത്വം എല്ലാനിലക്കും നിർബന്ധമാണ്. മനുഷ്യസങ്കൽപ്പങ്ങളാല്ലോ, പ്രമാണങ്ങളോടെ പിന്തുണായോടെയാണ് ദൈവാസ്തിക്കും തെളിയിക്കപ്പേണ്ടത്. അല്ലാഹുവിന്റെ അസ്തിത്വവും അനിവാര്യതയും അപകാരം തെളിയിക്കപ്പേട്ടതാണ്. ബുദ്ധിയുള്ളവർക്ക് ദൈവാസ്തിക്കും നിഷ്പയിക്കാനാവില്ല.

‘വഹ്വഹ’യിൽ നിന്നാണ് ‘തൗഹീം’ എന്ന ധാതുവിന്റെ ഉത്ഭവം, ഏകനാക്കി, ഏകനാക്കൽ എന്നാണ്ടിന്റെ ഭാഷാർമ്മം. ‘മുഹ്രിസിൽ നിന് (പുതുതായി ഉണ്ടാകുന്നവൻ) വദിമിനെ (അല്ലാഹുവിനെ) തനിപ്പിക്കുക’ എന്നാണ് അഹ്രലുസ്സുന്നഃ തൗഹീംഭിനെ നിർവചിക്കുന്നത് (ഹത്തഹുൽബാരി). “വിശാലാർമ്മത്തിൽ ഉലുഫിയൂത്തിലും (ആരാധ്യനായിരിക്കുക) അതിന്റെ പ്രത്യേകതകളിലും അല്ലാഹുവിന് ഒരു പകാളിയില്ല എന്ന വിശ്വാസമാണ് തൗഹീം” (അബ്ദുൽ ഹക്കീം, പേജ് 66).

ഉലുഫിയൂത്ത് എന്നതുകൊണ്ട് വിവക്ഷ അസ്തിത്വം അനിവാര്യമായവൻ എന്നാണ്. അസ്തിത്വം നിർബന്ധമായ ശക്തികൾ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട ഗുണങ്ങളാണ് ‘വവാസ്’ (പ്രത്യേകതകൾ)കൊണ്ട് ഉദ്ദേശ്യം. എല്ലാറ്റിന്റെയും (സംശ്രദ്ധവായിരിക്കുക, ലോകത്തി ന്റെ ഭരണാധിപനായിരിക്കുക, ആരാധന അർഹിക്കുന്നവനാവുക എന്നിവ ഉദാഹരണം.

അല്ലാഹുവിന്റെ അസ്തിക്കൃത്തിന്റെ അനിവാര്യത (വുജുബ്) യുടെ ഗുണങ്ങളിലും അതിനെന്തുടർന്ന് വന്നുചേരുന്ന ഇബാദത്ത് അർഹിക്കുക, ലോകത്തെ സൃഷ്ടിക്കുക, ഭരിക്കുക എന്നിവയിലും അല്ലാഹു ഏകനാകുന്നു. സത്യനിഷ്പയികളായ കാഫിറുകൾ പ്രസ്തുത വിഷയത്തിൽ തങ്ങൾ ആരാധനകുന്ന വസ്തുക്കൾ അല്ലാഹുവോട് പകാളികളാണെന്ന വിശ്വാസക്കാരായിരുന്നു. ഇവലാസ്യ സുരിത്തിൽ, തൗഹീംഭിന്റെ വിവക്ഷ വുർആൻ വ്യക്തമാക്കുന്നു. പറയുക: “അവൻ; അല്ലാഹു ഏകനാകുന്നു. അല്ലാഹു സ്വന്തമാകുന്നു. (നിരാശയൻ) അവൻ മറ്റാരാളോടും തുല്യനല്ല.”

അല്ലാഹു ഏകനാകുന്നു എന്ന പ്രസ്താവനയെത്തുടർന്ന്, അതിന്റെ അർമ്മമാണ് വുർആൻ വിവരിക്കുന്നത്. അവൻ ഏകനാഞ്ച് എന്നാൽ ഇവിടെ മറ്റാരു ഏകൻ ഉണ്ടായിക്കുടാ എന്നല്ല ഉദ്ദേശ്യം. ഓരോ സൃഷ്ടിയും അതിന്റെ അവസ്ഥയിൽ ഏകനാണ്. പക്ഷേ, വ്യത്യാസമുണ്ട്. അത് സ്വന്ത് എന്ന പ്രയോഗം വ്യക്തമാക്കുന്നു. സ്വന്തിന്റെ വിവക്ഷ ഇപ്രകാരമാണ്.

“എല്ലാവർക്കും എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും അവലംബമായുള്ളവൻ. സ്വയം പര്യാപ്തതയുള്ളവൻ. മറ്റാരു ശക്തിയെയയും ആശയിക്കേണ്ടതില്ലാത്തവൻ” (അബ്ദുസ്സുലൈഖ്, വാ. 7/2). ഇസ്മാഖ്താൽ ഹിവ്വി (ഒ) യുടെ പ്രസ്താവന:

“ആവശ്യങ്ങൾക്ക് ആശയികപ്പെടുന്നവനും സ്വയം പര്യാപ്തതയുള്ളവനും മറ്റൊപ്പ് വസ്തുക്കളാലും ആശയികപ്പെടുന്നവനുമായ ശക്തി” (രൂഹുൽ ബയാൻ).

മറ്റാരാർക്ക് ആശയമാവുക എന്ന സമർപ്പിതതിലധിഷ്ഠിതമായ സവിശേഷതയാണ് അല്ലാഹുവിന്റെ വിശേഷണമാകുന്നത്. അതിൽ കുറുകാരെ ആരോഹിക്കുവോൾ അത് അല്ലാഹുവിന്റെ തഹഫീദിന് വിരുദ്ധമാകുന്നു. സമർപ്പിതതിന്റെ സവിശേഷത കളില്ലാത്ത, അല്ലാഹുവല്ലാത്ത ആശയങ്ങളെ അംഗീകരിക്കുന്നത് തഹഫീദിന് വിരുദ്ധമല്ലെന്ന ഇതിൽ നിന്നുതനെ വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്.

അറിവുള്ളവൻ, കഴിവുള്ളവൻ, കേൾക്കുന്നവൻ, കാണുന്നവൻ തുടങ്ങിയവ അല്ലാഹുവിന്റെ വിശേഷണങ്ങളാണ്. അത് അല്ലാഹുവിന് അംഗീകരിച്ചു കൊടുക്കുന്നതാണ് തഹഫീദ്. മറ്റാരു അറിവുള്ളവനോ കഴിവുള്ളവനോ കേൾക്കുന്നവനോ കാണുന്നവനോ ഇല്ലെന്നാണോ അതിന്റെ അർമ്മം? തീർച്ചയായും അല്ല. മെത്ര വിശേഷണങ്ങളിലെല്ലാം അല്ലാഹു സ്വന്ദര്ഥം സ്വയം പര്യാപ്തനാണ്. സ്വയം പര്യാപ്തതയിലധിഷ്ഠിതമാംവിധം ഈ വിശേഷണങ്ങൾ മറ്റാർക്കുമില്ലെന്ന വിശ്വാസമാണ് തഹഫീദിന്റെ അന്തസ്ഥിതി.

അബുൽ വാസിം അത്തമീമി (റ) പറുന്നു: “അല്ലാഹുവിന്റെ ഏകത്വത്തെ അംഗീകരിക്കുകയെന്നാൽ സത്തയിലും വിശേഷണങ്ങളിലും അവൻ ഏകനാഭന്നും അവന് തുല്യനോ സദ്ഗാരനോ ഇല്ലെന്നും വിശ്വസിക്കുന്നു” (ഫത്ഹുൽബാറി 17/203).

ഇതിൽനിന്നു താഴെ പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ വ്യക്തമാകുന്നു:

- (1) ഉണ്ടാക്കൽ നിർബന്ധമായ ശക്തി അല്ലാഹു മാത്രമാണ്. സൃഷ്ടിക്കുക, ഭരിക്കുക, ആരാധന അർഹിക്കുക തുടങ്ങിയ വിശേഷണങ്ങൾ അവൻ്റെ മാത്രം പ്രത്യേകതയാണ്.
- (2) ഇത്യും കാര്യങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന് അംഗീകരിച്ചുകൊടുക്കുന്നതാണ് തഹഫീദ്.
- (3)അല്ലാഹുവിന്റെ വിശേഷണങ്ങൾ സമർപ്പിതതിലധിഷ്ഠിതമാണ്. സമർപ്പിതതി ലഭിഷ്ഠിതമായ വിശേഷണങ്ങൾ തന്ത്രായ രൂപത്തിൽ മറ്റാരു ശക്തിയിൽ ആരോഹിക്കൽ തഹഫീദിന് വിരുദ്ധമാണ്.
- (4) കാഫിറുകൾ അല്ലാഹുവിന്റെ വിശേഷണങ്ങൾ തന്ത്രായ അർമ്മത്തിൽ അവരുടെ ആരാധ്യ വസ്തുക്കളിലും ആരോഹിച്ചിരുന്നു.
- (5) അല്ലാഹുവിന്റെ വിശേഷണങ്ങളിൽ ഒന്നുപോലും തന്ത്രായ രൂപത്തിൽ സൃഷ്ടിയിൽ ആരോഹിക്കാൻ പാടില്ല. അത് തഹഫീദിന് വിരുദ്ധമാണ്.

» ശിർക്ക്

അനിവാര്യമായ അസ്തിത്വം, ആരാധന അർഹിക്കുക എന്നിവയിൽ അല്ലാഹുവിൽ കുറുകാരെ അംഗീകരിക്കുവാൻ ശിർക്ക്. അതായത് അല്ലാഹുവിന്റെ സത്ത,(ഭാത്ത)ഗുണങ്ങൾ,(സിഹാത്) പ്രവർത്തനകൾ (അപ്പഭാത്) എന്നിവയിൽ

പകുകാരെ ആരോപിക്കുക.

അല്ലാഹുവിന്റെതിന് തുല്യമായ സത്തയോ പ്രവർത്തിയോ ഗുണമോ മറ്റാരാൾക്കു ബന്ധനു സകൽപ്പിക്കുകയെന്നതാണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ എല്ലാ വിശേഷങ്ങളും തന്തായ രൂപത്തിൽ അപരനിൽ ഉണ്ടെന്നു വിശദിക്കുന്നത് മാത്രമല്ല, സ്വമദിയുത്തിലധിഷ്ഠിതമായ അല്ലാഹുവിന്റെ ഒരു വിശേഷംമെകിലും തന്തായരുപത്തിൽ മറ്റാരാളിലുണ്ടെന്ന് ആരോപിക്കുന്നതും ശിർക്കു തന്നെയാണ്.

അല്ലാഹുവിനു പ്രത്യേകമായുള്ള ഏതെങ്കിലും വിശേഷം ചിക്കണ്ണടക്കത്ത് അതിൽ മാത്രം പകുചേർക്കൽ ശിർക്കാകുമെന്ന് ചിലർ ജൽപ്പിക്കാറുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിനു മുസ്തഗാസ് (സഹായം തേടപ്പെടുന്നവൻ) വകീൽ (ഭരമേൽപ്പിക്കപ്പെടുന്നവൻ) എന്നീ പദങ്ങൾ. വിപൽഖട്ടത്തിൽ ഇസ്തിഗാസഃ ചെയ്യപ്പെടുന്നവൻ, ഭരമേൽപ്പിക്കുന്നവൻ അല്ലാഹുവാണ്. അത് മറ്റാരാളോടായാൽ ബഹുദൈവവാരാധനയായി എന്നാണ് അവരുടെ വിശദീകരണം. യമാർമ്മത്തിൽ സ്വയം സഹായിക്കാൻ കഴിവുണ്ടെന്ന് (സ്വമദിയുത്ത്) ആരോപിച്ചുകൊണ്ട് സൃഷ്ടിയെ ഏതു ജട്ടത്തിൽ സമീപിക്കുന്നതും ശിർക്കുതന്നെയാണ്.

സ്വയം സഹായിക്കാനുള്ള കഴിവ് ആരോപിക്കാതെ സൃഷ്ടിയെ സമീപിക്കുന്നത് തൊഫീദിന് വിരുദ്ധമാകുന്നില്ല. വിപൽഖട്ടവുമായോ മറ്റൊ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതല്ല തൊഫീദും ശിർക്കും. വിപൽഖട്ടത്തിലല്ലാതെ ഒരു മനുഷ്യൻ നിസ്സാരമായ പ്രശ്നത്തിൽ സൃഷ്ടിയെ സമീപിക്കുന്നു. ആ സൃഷ്ടി സർവശക്തനും സ്വയം പര്യാപ്തനുമാണെന്നാണ് അയാളുടെ വിശ്വാസമെകിൽ ആ സമീപമം നിസ്സാര പ്രശ്നത്തിനാണെങ്കിൽ പോലും ശിർക്കായിത്തീരുന്നു. സന്ദർഭത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകളില്ല. മനസ്സിൽ കൂടികൊള്ളുന്ന വിശ്വാസമാണ് പ്രധാനമെന്നും അതനുസരിച്ചാണ് തൊഫീദും ശിർക്കും സംഭവിക്കുന്നതെന്നും നാം മനസ്സിലാക്കണം.

ചുരുക്കത്തിൽ വിപൽഖടങ്ങളിൽ സഹായമർമ്മിക്കപ്പെടുന്നവൻ, അദ്ദേഹം തേടപ്പെടുന്നവൻ, ഭരമേൽപ്പിക്കപ്പെടുന്നവൻ അല്ലാഹു മാത്രമാണ് എന്നതിന്റെ അർമ്മം സ്വന്തം കഴിവുകൊണ്ട് സഹായിക്കുമെന്ന വിശ്വാസവുമായി അദ്ദേഹം പ്രാപിക്കപ്പെടുന്നവൻ അല്ലാഹു മാത്രമാകുന്നു എന്നാണ്. ആ വിശ്വാസമില്ലെങ്കിൽ ശിർക്കാവുകയില്ല.

ഈ നിർവചനം നിങ്ങയിക്കുകയാണെങ്കിൽ സഹാബത്തിൽ പലരെയും നാം മുശ്രികുകളായി എന്നേണ്ടിവരും. തൊഫീദിന്റെ കാവലാളുകളായിരുന്ന സഹാബികൾ വിപൽസന്ധികളിൽ നബി(സ)യെ സമീപിച്ച സംഭവങ്ങൾ ഏറെയുണ്ട്. ഈ സന്ദർഭങ്ങളിൽ അവരുടെ വിശ്വാസം നബി(സ)സ്വയംപര്യാപ്തനാണ് എന്നായിരുന്നുവോ? ഒരിക്കലുമല്ല. ഇങ്ങനെ സഹായം തേടുന്നത് നബി (സ) ഒരിക്കലും നിരോധിച്ചിട്ടുമല്ല.